

Chuyện Quê Hương

Nguyễn Cương Andy

Ngày 27 tháng 12, 2005 - 11 pm

Tiếng rít hăm của chiếc phi cơ xuống mặt phi đạo nghe nhức óc. Hành khách bắt đầu nhốn nháo. Vài người đã bắt chấp tiếng cảnh cáo phải thắt dây an toàn của phi hành đoàn, lục tục tháo seatbelt đứng dậy định mở ngăn hành lý. Các tiếp viên JAL nhăn mặt tiến tới ngăn lại sự vi phạm nguyên tắc. Những người phạm lỗi cứ tỉnh bơ như không, giơ tay giơ chân có vẻ bức tức "*chỉ về chuyện, máy bay sắp dừng lại rồi còn gì nữa*". Các cô attendant người Nhật lắc đầu cười gượng gạo về mặt bối rối pha lẫn ngạc nhiên. Các cô chưa biết bọn người này được sinh ra ở đất nước có đến những bốn ngàn năm văn hiến. Không muốn nhìn thấy mấy anh việt kiều vô kỷ luật vô văn hóa đã bắt đầu rút thuốc lá ra gần trên môi, tôi đưa mắt ngó qua cửa sổ phi cơ. Tân Sơn Nhất vẫn nhỏ bé và tiêu điều với một terminal duy nhất. Chuyển nào đổ xuống hành khách cũng phải đi xe buýt vào phi trường. A, không, bây giờ có tiến bộ rồi đấy chứ. Có "đường ống" từ lầu hai xuống kia kìa. Bỗng thấy vui vui vì một tiện nghi thông thường của thế giới nay đã được nhập cảng.

11:35pm. Tôi và hiền thê lết được đến bàn immigration sau khi xếp một cái hàng dài dằng dặc. Hai gã nhân viên hải quan mặc đồng phục cút ngựa, khuôn mặt cũng dài như ngựa, khó đăm đăm như ngăm bảo "*hải quan chúng tớ không dễ đâu, này muốn tử tế bình yên ăn tết quê hương thì thập nguyên a-lê kẹp vào hộ chiếu*". Tôi nghĩ thầm. Hừm. Khó chịu há... Nguyễn Cương bản tòa cũng đâu phải thứ dễ chơi, mà cũng chẳng phải người hào phóng. Dọa nạt bọn mang hàng lậu, phim sex thì được chứ dọa ta thì kể như bù. Bền nhịu mày, trình diễn một dung mạo lạnh lùng khó thương còn hơn hai thằng mặt ngựa themselves, và sửa soạn một lô ngôn từ cộc lốc bất lịch sự đến chỗ thượng thừa (đi độc trị độc, mình phải trên nó một bậc) như sau :

Hải Quan: *Visa anh đâu ?*

Nguyễn Cương: *Đây.*

HQ: *Về Việt Nam lần thứ mấy ?*

NC: *Sáu.*

HQ: *Có mang gì theo không mà chẳng khai vào đây ?*

NC: *Toàn quần áo cũ. Muốn xem không ?*

Đến đây thì hai gã hải quan mặt ngựa bắt

đầu thất vọng vì kẻ trước mặt không lộ vẻ "charitable" hay "ready to give" gì sắt cả. Hai gã nhìn nhau, thầm trao một tín hiệu bằng mắt "*thằng này vừa keo vừa bướng, tha cho nó, ta không nên mất thì giờ*" và gấp cái visa vào quyển passport lại, ném lên mặt bàn :

- Xong.

Rồi mã diện song xú lại tiếp tục làm việc với người kế tiếp, hy vọng người này sẽ yếu bóng vía hơn gã Nguyễn Cương vừa rồi, mịa, việt kiều gì mà keo kiệt, mà lại bản mặt dễ ghét còn hơn Hà Bá, bản mặt ấy chắc bên Mỹ cũng chỉ có nước làm nghề hải quan.

Nhét giấy tờ vào túi và quay lại, tôi thấy một chị đàn bà để một tờ màu xanh vào hộ chiếu, giả là một nụ cười cầu tài và sợ sệt, di sản truyền thống của một sắc dân muôn đời bị trị. Oh well. Càng nghĩ càng chán.

11:50pm. Rời Tân Sơn Nhất, anh Kim lái chiếc LandCruiser mượn của hãng xem chừng rất thành thạo. Chị Quý tíu tít nói chuyện với hiền thê ở băng sau, hai chị em ruột lâu ngày xa cách có cả ngàn chuyện hàn huyên. Con đường Nguyễn Văn Thoại ban đêm vẫn hoi hỏ xe cộ. Một phở người. Chỉ muốn ngả lưng xuống một cái trường kỷ, nghe tiếng Thái Hiền hát lên từ chiếc phono nhẹ nhẹ. Hay nghe một đoạn thơ của Cao Tần đọc bằng giọng thuốc Lào nhừa nhựa của thằng Sĩ Trục.

8 am ngày 4 tháng 1, 2006

Ly cà phê Trung Nguyên ở đường Nguyễn Tri Phương đặc sánh. Thơm lừng. Ngon tuyệt. Anh Kim móc gói thuốc. Tôi mời lửa điếu Dunhill nội hóa. Mùi thuốc nghe tằm tằm. Và hương vị của tô phở Tàu Bay nửa tiếng trước vẫn còn đọng lại trong khứu giác. Tô phở của những ngày xưa tuổi trẻ hai mươi mấy năm trước. Sáng nào mình có xin rủng rỉnh mà "phạng" được cái chín nạm về dòn xe lửa thì cả ngày hôm ấy trong lòng yêu đời phơi phơi hân hoan, đi xe cũng đạp nhanh hơn, chơi bóng chuyền nhẩy cao hơn, nghe thầy giảng dễ hiểu hơn, và nom người yêu dĩ nhiên cũng thấy xinh xắn hơn dăm ba bậc.

Hôm nay con đường tấp nập đủ loại xe, ồn ào trong buổi sáng đi làm đi chợ. Khu phố đã thấy lác đác có nhà bê những chậu mai ra trước cửa, những bông hoa vàng thắm. Tết đã gần đến. Con gió se se hiềm hoi của mùa đông Sài Gòn thoảng qua, thổi tung mấy xác lá mặt đường.

Bỗng anh Kim lên tiếng làm tôi ra khỏi ý nghĩ mông lung :

- Còn nhớ thằng Đỗ Thiên Ân ngày xưa học Khoa Học với tụi mình, cái thằng công tử đánh bóng

chuyên chuyên môn mặc đồ keng nhất sân gầy
vớ áo thun trong khi anh em mình chỉ độc cái
quần xà lòn ?

Tôi bật cười vì các dữ kiện nhắc về một nhân
vật khá độc đáo ngày trước của anh Kim.

- Nhớ chứ. Thăng Ân học bên khoa Vật Lý.

- Ừ nó là bạn thân của anh. Đi lại thường
xuyên. Bây giờ nó giàu lắm, bụng to chứ không
thon thả như hồi đó đâu, mở công ty xuất nhập
khẩu. Nó nghe anh nói chú về thăm nhà, nó mới
gọi điện mời anh em mình lại nhậu chơi ngày thứ
bảy.

Ngừng một lát, anh Kim nói tiếp :

- Cũng tội nghiệp nó. Lấy vợ hồi mới năm
thứ hai, vợ chết sau khi đẻ xong được một đứa
con gái. Thăng Ân ngày xưa ăn chơi là thế mà
sau này lại chung thủy. Vẫn ở vậy nuôi con. Đứa
con gái bây giờ hai mươi mấy tuổi khá xinh lại
nghe đâu lấy một thằng ngoại quốc, chắc sắp đi
Tây bỏ bố lại một mình.

Tôi gật gù nhớ lại thằng bạn năm xưa trên
sân banh Khoa Học có nụ cười rộng hàm răng to
bàn mà các thầy tướng thường cho là người có số
sung sướng về đường thâm nhi :

- Tội nó nhi. Thôi thì thằng Thiên Ân cứ ngồi
chờ, con gái nó lấy Tây xong bảo lãnh cho bố
sang bên ấy cũng đỡ nhớ con.

Tiếng rao vang vang của một thằng bé bán
báo trên đường. Anh Kim mua hai tờ, hàng tí
nhà máy dầu Dung Quất đang tiến hành xây
dựng ở Quảng Ngãi làm câu chuyện chúng tôi đổi
hướng.

- Chú Cương bên ấy có biết mấy công ty
Pháp sắp nhận thầu xây cất nhà máy lọc dầu
Dung Quất không ?

- Tháng trước em có đọc tin. Nghe nói
"thằng" Technip Corporation sẽ xây Dung Quất.

- Thế chú có định về làm việc không ?
Chuyển qua Technip mà làm. Làm expat tha hồ
tiêu tiền đô, các cô local lại bám theo chú gỡ
không ra cho mà xem, vợ chú lại tha hồ mà ghen
...

Thở một hơi khói dài, tôi dụi tắt điếu thuốc
cháy dở :

- Không anh ạ.

Câu hỏi của anh Kim về expat, tức
expatriate, nhắc tôi nhớ đến một câu chuyện.
Tôi nhấp ly trà, dựa vào thành ghế và kể lại cho
anh Kim nghe, vì sáng nay cũng không biết làm
gì cho hết thì giờ.

Cách đây hai năm, khi lang thang trên mạng
internet trong một diễn đàn tiếng Việt tôi đọc thấy
có một người con gái còn trẻ ở Sài Gòn, đang phân
vân chuyện tình duyên. Nàng có anh bạn trai người
Mèo. Anh Mèo công tác cho một công ty ngoại quốc
ở VN được vài năm, quen nàng thiếu nữ Việt một
thời gian và muốn "nâng cấp" mối quan hệ từ good
friend → lover → live-in. Anh thúc dục. Nàng khó
nghĩ quá. Nửa muốn đi theo tiếng gọi của con tim,
nửa muốn dè dặt sợ ôm hận ngàn thu. Nàng post
một message lên diễn đàn "Tâm Sự" trên mạng như
sau:

*Chào các bạn. Trong lòng mình hiện nay đang
rối bời và cũng chưa biết phải làm sao đây.
Hiện nay mình 27 tuổi, đang sống và làm việc tại
một doanh nghiệp lớn tại Việt Nam. Cách đây một
năm mình có quen một doanh nhân người Mỹ 47
tuổi khi ông ta tới Việt Nam làm Manager cho một
công ty nước ngoài. Vì ông ấy bận rộn kinh khủng
nên chúng mình ít có cơ hội gặp gỡ nhau mà chủ
yếu chỉ là nhắn tin và gọi điện. Ông ấy là một người
trầm và lịch sự. Bất cứ đi đâu và làm việc gì ông ấy
đều nhắn tin cho mình biết hành trình như thế nào.
Mình cũng nghĩ là ông ấy có tình cảm với mình,
nhưng do có ít cơ hội gặp nhau nên mình cũng
không biết chắc lắm. Cách đây một tháng sau khi
chúng mình gặp nhau ông ấy nhắn tin và bảo rằng
"You are my love. You should just move in and live
with me". Do sự khác biệt về văn hoá nên mình
cũng không hiểu ông ấy nói "move in and live with
me" thế có nghĩa là như thế nào nên mình không có
ý kiến gì cả. Nhưng ông ấy luôn đề cập đến và hỏi
mình có hiểu không ?*

*Mình đang phân vân về ý nghĩa lời đề nghị ấy
và nếu chấp nhận thì mình phải làm gì ?*

*Những lúc gặp gỡ mình chỉ cho phép hug and
kiss và chưa bao giờ đi quá giới hạn. Mình có giải
thích đó là do văn hoá Việt Nam không cho phép
như vậy thì ông ấy nói rằng "em đừng nói về văn
hoá Việt Nam, hãy nói về cảm xúc của em, đó mới
là điều quan trọng".*

*Mình chỉ sống ở Việt Nam chưa đi ra nước ngoài
bao giờ nên không hiểu biết về sự khác biệt văn hoá
giữa các nước. Điều đó làm cho mình càng phân
vân. Mình tuổi Mùi, ông Mỹ tuổi Dậu. Mình coi bói
thấy hai tuổi hợp.*

Các bạn giúp mình với nhé.

SaveTheBestForLast.

Nàng thiếu nữ Sài Gòn có nickname là
SaveTheBestForLast (trên mạng ít ai lấy tên thật)

post xong cái lá thư hỏi ý kiến trên được vài hôm thì vô số thư phản hồi gửi đến. Nội dung của những lá thư ấy là khuyên nài nên cẩn thận. Có thư bảo nài coi chừng bị lường gạt, có thư chê anh Mèo già, có cái lại bảo nài cứ "thử lửa" xem sao. Tôi thì khi xem xong post của nài bèn nổi máu anh hùng Lương Sơn Bạc. Thương hại cho sự khờ khạo của nài ta cũng có, mà vì muốn ... ra về thầy đời cũng có. Nên hạ bút như sau :

SaveTheBestForLast,

Đọc những hàng chữ của em tôi thực sự lo ngại, vì tôi sống và làm việc ở USA hơn 20 năm nay nên biết khá rõ bộ mặt thật của rất nhiều expats của các công ty Mỹ khi đi công tác nước ngoài, nhất là đến các nước Á Châu như VN ta. Tôi cũng là 1 expatriate đi công tác nhiều lần ở khắp nơi trên thế giới nên có dịp truyện trò tâm sự bù khú nhiều với các dân expats chuyên nghiệp - những người làm việc ở nước khác nhiều hơn ở trong nước - nên đã "được" nghe nhiều về chuyện các thiếu nữ nhẹ dạ với các anh chàng này.

Bọn nước ngoài, khi xa nhà anh nào mà chẳng thiếu thốn về tâm sinh lý. Cái nhu cầu đó cần phải được giải tỏa - điều ấy OK, nếu họ đi nhà thổ. Nhưng đa số không muốn rước lấy những thứ kinh khủng như Aids or syphilis nên chỉ có gái nhà lành là chắc ăn nhất, mà lại đỡ tốn tiền. Một tên đồng nghiệp lâu năm của tôi cũng là dân expat chuyên nghiệp, cho biết : "I am specialized in Oriental women."

Tôi : "Why do you say that ?"

Him : "Because I am Caucasian, and most Oriental women are attracted by Caucasian men. And I ain't bad looking."

Tôi : "You have got many relationships with Asian women during your time over there, I guess."

Him : "I wouldn't call those the "true" relationships. Just an opportunity to get free pussy and free meals. These chicks treated me pretty nice, and I can teach them English"

Tôi : "Tell me about one of those episode".

Him : "OK, I'll tell you about three episodes, one in Hanoi, another in south China and the latest one in Thailand. The one in Thailand actually got pregnant just before I finished the company's project and left. What a timely exit for me don't you think."

Câu chuyện bù khú với thằng expat tiếp tục, bắt tất phải dài dòng.

Tuy viết những dòng chữ trên, nhưng tôi

không chắc là Savethebestforlast em sẽ nghe lời tôi : Bởi vì, kẻ đang đăm đuổi trong bể yêu đương thường mù quáng, tuy hỏi ý mọi người nhưng thực ra đã có chủ ý, vẫn cuối cùng làm theo con tim hơn là lý trí, không cưỡng lại được sự ham muốn, thèm khát, bùi tai và foolishness trong lòng mình. Cho nên tôi vẫn bi quan về hậu vận của em. You are likely to get screwed and discarded like yesterday's newspapers.

Andy.

Viết xong, bạn linh tinh đủ thứ trong mùa Thanksgiving tôi quên lửng cái diễn đàn ảo. Một hôm sau ngày lễ nghỉ tôi đọc lại, thì thấy cô nài SaveTheBestForLast trả lời :

Cám ơn chú Andy vì bài viết rất thẳng thắn. Cháu bối rối vì suy nghĩ rằng nếu ông Mỹ cháu quen thật lòng yêu cháu mà cháu không đáp lại, thì hóa ra rằng cháu chối bỏ tình cảm của một người thành thật yêu cháu, mà chính mình cũng có cảm tình với người ấy. Trước kia cháu cũng quen với một bạn trai người Việt, nhưng sau đó mối tình cũng tan vì lý do riêng. Nhưng cái cháu sợ nhất ở đàn ông con trai VN là thói gia trưởng. Cái thói độc tài, độc quyền và độc đoán mọi sự. Lại thêm tính trịch thượng và coi thường phụ nữ. Trong khi đó ông bạn Mỹ già của cháu rất chiều chuộng cháu, lúc nào cũng gọi điện thoại báo tin ông ta đang ở đâu, nhớ vanh vách sinh nhật của cháu chỉ sau một lần được cháu cho biết. Mới tháng trước lại mua cho cháu hộp nước hoa, đúng ngay cái mùi mà một lần có một người đàn bà đi ngang qua , cháu ngửi thấy và nói "I like this scent !". Đấy, những ân cần như thế làm rung động lòng cháu. Cháu hy vọng đây sẽ là mối quan hệ bền vững ...

Thấy người liễu yếu đào tơ vẫn loanh quanh trong mê hồn trận, tôi lại ra sức ... thầy đời thêm phát nữa :

SaveTheBestForLast,

Buổi sáng nay tôi mới vào sở sau tuần nghỉ lễ Thanksgiving, chưa làm gì hết, nhưng đọc post của em nên viết reply cho em đây.

Người phụ nữ nào mà chẳng mơ có được mối tình êm đẹp trong vòng tay người yêu, trong hạnh phúc lâu bền khi người yêu trở thành người bạn trăm năm. Nhưng trên thực tế đã có bao nhiêu thiếu nữ nhẹ dạ tin vào lời đường mật của các gã sở Khanh để rồi lỡ dại hồng đời. Nhất là khi các gã sở Khanh ấy lại là bọn Tây viễn chinh, là dân hái hoa chuyên nghiệp, là những kẻ xem đàn bà con gái Á Châu như những chiến công về tình dục (sexual conquest). Phụ nữ Á Châu nhà mình lại dễ mềm lòng trước sự ân cần sẵn có của bọn tây vì chúng nó

được sống trong môi trường ga lăng với phái yếu từ khi còn nhỏ nên rất nịnh đầm, rất chiều chuộng nào hoa nào kẹo bánh nào quà sinh nhật v.v... chứ không như nhiều anh Việt nhà ta chuyên môn bất lịch sự, ngồi xuống bàn ăn không bao giờ thềm kéo ghế cho nàng, sinh nhật của nàng là cứ lờ tịt, hẹn đi chơi đâu là cứ tự ý quyết định chứ chẳng bao giờ chịu hỏi nàng "Where do want to go, darling ?" như các anh Mỹ anh Tây.

Nhưng SaveTheBestForLast mền, em đừng thất vọng về đàn ông con trai VN, và để bị lừa mắt hay bùi tai bởi những món quà hay những lời sáo rỗng. Đàn ông trong đám expats Mỹ cũng có 1 vài kẻ thành thật muốn lấy vợ VN hẳn hoi, nhưng con số lừa đảo vẫn là TUYỆT ĐAI ĐA SỐ. Và đàn ông các đàn ông VN không chiều chuộng ngọt ngào như đàn ông Âu Châu, không cao lớn đẹp mã, nhưng đang sau cái vẻ cộc lốc và thiếu ga lăng, sau cái dáng dấp khiêm tốn kia vẫn là lòng yêu đầm thắm, có cùng sở thích cùng văn hóa với em, cùng yêu nhạc Trịnh Công Sơn cùng thềm ăn phở, cùng thích nghe tiếng pháo Tết dòn dã và cùng cười vui bên đĩa bánh chưng, bát dưa hành, phong bao mừng tuổi màu đỏ thắm. Liệu em có được những thứ đó khi sống với một anh chồng Mỹ không ? (ở đây tôi đã giả sử là em may mắn được nó mang sang Mỹ và không bị nó quay ngựa truy phong). Còn đàn ông này, chưa cưới hỏi gì mà nó bảo em cứ về sống với nó. Ngay điều này cũng nêu rõ rằng : Nó không muốn cái gì khác ngoài thân thể em.

Nên cực kỳ thận trọng. Be scared. Be very scared.

Hẹn thư sau nhé.

Andy.

Cô nàng SaveTheBestForlast kia đọc xong post trên của tôi là phản bác ngay :

Thế kỉ này mà vẫn có người theo cái quan niệm cổ hủ "Tốt gỗ hơn tốt nước sơn" thế này à ? Đàn ông VN xấu trai mà còn cộc lốc được với vợ nữa ư ? Tại sao phụ nữ phương Đông lại không được hưởng những sự chiều chuộng và quan tâm mà họ xứng đáng được hưởng ? Làm sao có thể gọi là yêu thương đầm thắm khi mà sinh nhật của vợ lại cứ lờ tịt đi, hành động lại không galant, coi phụ nữ không ra cái gì à? Cái này nghe có vẻ không lọt tai lắm !

Con bé này cứng đầu thật. Tôi hơi bức mình đã định không thềm viết hồi âm nhưng sau một lúc suy nghĩ, lòng trượng nghĩa lại nổi lên. Mình mà không răn "nó", cứ tình hình này thì chỉ ba

4

tháng nữa là cái bụng nó phình chướng ra. Bố mẹ nó lại lần đùng ngã ngựa than gười trách đất, thành phố Sài Gòn lại thềm một em bé lai không cha, và bên Houston xứ Mỹ lại có một người Việt trung niên gàn dở sẽ hối tiếc là đã không kịp thời "phù chính giáo một vài câu thanh nghị". Thôi đã khuyên thì khuyên cho trót.

SaveTheBestForLast,

Tôi biết là em đã có chủ định trước khi vào đây hỏi ý mà. Cho nên khi ý kiến tôi không hợp với chủ định của em, là em không thích nghe. Giá tôi bảo "Em cứ việc sống chung với người ngoại quốc ấy đi, get as much sex as you want and not to worry about tomorrow, the heck with your virginity and future, the heck with your own reputation and honor, the heck with your family" thì chắc em sẽ hài lòng lắm, phải không nào ?

Em cho thiếu ga-lăng là tệ hại, thế thì em chuộng phù phiếm lắm. Cái gọi là sự "thiếu ga lăng" của đàn ông VN phản ánh một nét văn hóa đặc trưng của phương Đông : nét văn hóa đó là sự KHÔNG QUEN BIỂU LỘ TÌNH CẢM RA BÊN NGOÀI nhiều như người Âu Mỹ. Em tưởng là : Biểu Lộ Ga-lăng = Tình Yêu Chân Thật. Công thức ấy chưa chắc đúng. Vì em chưa sống ở nước ngoài nên dễ bị choáng ngợp bởi những cử chỉ nặng phần trình diễn, show-off. Khi em sang ở bên đây vài chục năm, em sẽ thấy người Mỹ "yêu" vợ và người tình của họ nhiều như thế nào, mặc dù họ rất ga-lăng, siêng năng mua quà cáp và khỏe chiều chuộng. Cho em vài tin tức nhé.

1. Trong 10 năm từ 1976-1985 số người đàn bà bị chồng (hay tình nhân) giết chết là 16,595 người (theo FBI)

2. Năm 1993 số đàn bà bị chồng hay sex partners đánh đập là 1.1 triệu người, đến 1998 thì con số này giảm xuống "chỉ còn" 876,340 nạn nhân, và các giới chức về tư pháp rất phấn khởi về sự tiến bộ này !! (The number of female victims of intimate violence declined from 1993 to 1998. In 1998 women experienced an estimated 876,340 violent offenses at the hands of an intimate, down from 1.1 million in 1993 - according to the Justice Department).

Bây giờ em còn thích được chiều chuộng kiểu đó nữa hay thôi ? Ấy thế là đang nói về tỉ lệ nạn nhân là đàn bà Mỹ, là những người biết luật pháp sẽ bảo vệ họ, họ thông hiểu mọi thứ vì là người bản xứ, English là ngôn ngữ mẹ đẻ v.v... Còn như em, một cô gái Việt bé bỏng chân ướt chân ráo lạc vào giữa một xã hội mà luật pháp soạn ra không nhằm che chở cái mầu da của em, làm thế nào em có đủ kiến

thức, từ ngữ, bản lĩnh để tự vệ cho mình em nhĩ, khi có sự không may ?

Ở VN, tôi biết chắc chắn không thiếu những người đàn ông tử tế. Tôi về thăm quê nhà nhiều lần và đã gặp và nói chuyện với nhiều thanh niên có nghị lực, tài năng và nhân cách. Nếu em không quen được những người ấy thì tại số em không may, tôi cũng không biết làm thế nào. Và những người thanh niên tử tế ấy chắc chắn sẽ chỉ đi kiếm những thiếu nữ đức hạnh, không nhẹ dạ, không ham phù hoa, để làm người bạn trăm năm trong một mối hôn nhân bền vững. Em đã lấy nickname là Savethebestforlast thì nên giữ lấy the best for last. Đừng tung hô nó đi, nhé.

Chúc em may mắn.

Andy.

Ngày 7 tháng 1 năm 2006

Chiếc Dream của anh Kim ngừng lại trước một biệt thự ba tầng xinh xắn. Tôi bước xuống, nhìn chiếc cổng cao có giàn bông giấy bắc ngang có hai chiếc bóng điện tròn trắng lớn hai bên trụ cổng lát ốp gạch men trông rất mỹ thuật. Bên trong sân vườn lên bốn cây thông cao vút, biểu lộ sự sành điệu và trưởng giả của chủ nhân. Anh Kim bấm nút chuông. Giây lát, một người đàn bà giúp việc bước ra mở cổng, tiếng ken két của sắt thép va vào nhau cơ hồ tiếng chào khô khan uy nghiêm của gia chủ.

Đỗ Thiên Ân tươi cười đón khách ở cửa. Chúng tôi tay bắt mặt mừng. Hỏi thăm gia cảnh, làm ăn, nhắc nhau về những bạn cũ, thầy xưa. Trong phòng ăn trang hoàng theo kiểu Âu Châu, dưới ánh sáng của chùm đèn chandelier sáng rực, người bồi bếp tuần tự dọn lên các món đặc sản, buổi tiệc rượu chúng tôi râm ran với những kỷ niệm ngày cũ. Một chai Cordon Bleu đã cạn, chai thứ hai với đi quá nửa. Thiên Ân đã ngà ngà. Bây giờ trông nó không còn vui tếu nghịch ngợm như xưa. Mái tóc vẫn bóng bệnh nhưng đã chớm điểm sương; giọng nói vẫn nhận ra chất sang sảng nhưng đã hơi nhão ra; đôi mắt vẫn còn cặp lông mày rậm nhưng đã hơi quầng tối có lẽ do những đêm chơi suốt sáng cần thiết trong các vụ áp phe, các tuy ô làm ăn cấp lớn.

Bỗng tôi để ý đến tấm hình đen trắng chân dung một thiếu nữ trên bàn. Nhìn theo mắt tôi, Thiên Ân thở dài buồn bã :

- Mà chưa biết mặt Yến vợ tao ha Cương ? Mà vừa đi là tao quen Yến rồi cưới luôn. Vậy mà qua được có vài con trắng ... Số tao cô quả thiệt nghe mà.

Rồi nó chỉ vào một tấm hình khác có hai vợ chồng tươi cười ẵm đứa con mới sanh :

- Hình này lúc con nhỏ Diệu Linh mới bốn tháng. Con nhỏ chưa đầy năm là má nó đi luôn. Tao xoay sở mười mấy năm được như vậy bây giờ ại dòm vô cũng tưởng sướng, đâu mấy ai hay mỗi người một số nghe mà.

Tiếng "nghe mà" thật Nam Kỳ và quen thuộc từ thẳng bạn cũ nghe vừa ầm áp vừa ray rút. Nó ném hột đậu phộng vô miệng, chiêu thêm ngụm Cordon Bleu :

- Con Diệu Linh lớn lên đẹp không thua gì má nó. Thanh niên bao nhiêu thẳng theo đuổi, nó có ưng ai đâu. Nó lấy được cái bằng ngoại thương, rồi làm cho Seaprodex. Năm ngoái nó quen một thẳng Mỹ già gần bằng tao làm manager cho một công ty nước ngoài, rồi hai đứa thuê nhà ở với nhau. Hồi nó chưa quen với thẳng Mỹ nó hay tâm sự với tao. Ông già nó ngày xưa tán gái số một nên chuyên nghề "chỉ đạo" để cho con gái rượu khỏi tay sờ Khanh nghe mà. Vậy mà vụ này tao nói hết đêm này qua đêm nọ cũng vô ích. Cuối cùng thẳng kia về nước, còn con tao mang bầu. Chuyện này xóm láng biết hết. Tụi mà bạn thân tao cũng chẳng dấu làm gì.

Đôi mắt Thiên Ân đã hơi đỏ. Nó ngả người ra thành ghế :

- Khi tao phân tích lợi hại, nó nói nó đã viết thư lên diễn đàn mục tâm sự ở internet. Nó hỏi ý kiến mọi người, có thẳng cha Việt Kiều nào tên Andy bên Mỹ cũng cho nó lời khuyên như tao nói với nó vậy. Nó cho tao coi, nó biểu thời buổi bây giờ mà còn nói chuyện công dung ngôn hạnh tứ đức tam tông. Đây nè, mấy bài của thẳng cha Andy viết, nó in ra tao còn để trong tủ đây nè ... Mịa, không biết thẳng cha Andy này là thẳng nào đã lấy tên ngoại quốc mà còn bày đặt viết thư giải đáp tâm sự cho Việt Nam. Chỉ được mỗi cái là "già" viết hơi bị đúng. "Già" tiên đoán hậu vận cho con Diệu Linh thiệt là trúng mới chết tao chớ ... □

Nguyên Cương Andy